

ת"פ 38206/11/13 - מדינת ישראל נגד יעקב פרץ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38206-11-13 מדינת ישראל נ' פרץ

כבוד השופטת לימור מרגולין-יחידי	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
יעקב פרץ	נגד
	נאשמים

החלטה

לפני בקשה להזמנת עד המדינה ורעייתו שגית יעיש כעדי הגנה.

בקשה למתן צו להשלמת חקירה, הכוללת ברשימת הנחקרים את עד המדינה ואת רעייתו, התבקשה באופן מפורט ונרחב בדיון מיום 10.5.15 וניתנה החלטה מפורטת שאין צורך לחזור עליה.

לעניין זימונה של שגית יעיש כעדת הגנה, המאשימה הצהירה בשתי הזדמנויות כי אין לה התנגדות לכך, בנסיבות אלה, משעותרת לכך ההגנה כעת, אני נעתרת לבקשה. לצורך הוצאת הזמנה יש למסור את פרטי הזיהוי של העדה.

אשר לעד המדינה, מדובר בבקשה מטעם ההגנה לזמן פעם נוספת עד תביעה מרכזי שהעיד בפרשת התביעה, על מנת לעמת אותו עם נתונים שהתגלו רק לאחר עדותו. ההלכות בעניין זה מוכרות, ואין צורך להרחיב מעבר לציון העובדה שביהמ"ש נעתר לבקשות ממין זה, רק כשמונחת לפניו תשתית ראייתית לפיה הנושא טעון ההשלמה הוא נושא מרכזי ומהותי שלא יכול היה להיות בידיעת ההגנה בעת שהעד העיד.

על מנת לבחון אם מתקיימים התנאים האמורים, יש לבחון מהי התשתית העובדתית לגביה מתבקש הזימון החוזר.

תמצית הטענה העובדתית של ההגנה היא כי יוחאי יעיש במועד מעצרו בחודש מרץ 2010, כשנתיים לפני שנקשר עמו הסכם עד מדינה, החזיק ברשותו כספים במזומן בסכומים של מאות אלפי דולרים, ופעל כדי להסתיר את אותם כספים או להעבירם למקום אחר, וכי כספים אלה הלכה למעשה הם הכספים שכתב האישום מייחס לנאשם כהשמטת הכנסות.

טענה עובדתית זו, בהקשר של בקשה לחזור ולזמן לעדות את עד המדינה, מעוררת מספר קשיים.

מבחינה ראיתית, בניגוד לנטען בבקשה, התשתית הראייתית היחידה בשלב זה שקיימת בעקבות עדות העד בועז צברי, כוללת את העובדה שבועז צברי לאחר שהתבקש על ידי עד המדינה לקחת מאחותו בחדרה משהו שמהותו לא פורטה, ולהחזיקו אצלו, הגיע לאחות שמסרה לו שאותו דבר לא מצוי ברשותה, וכן שכחודשיים לאחר מכן ראה תיק ובו הרבה כסף בדולרים בבית הוריו (ע' 774, 775). יתר הנתונים שפירט העד אינם ממקור ראשון, אלא לדבריו מאחיו אביעד צברי או מאחרים.

בנסיבות אלה לא קיימת בשלב זה תשתית ראיתית לכך שהתיק בבית ההורים קשור בדרך כלשהי ליוחאי יעיש.

בהמשך להחלטתי הקודמת, אחזור ואעיר כי זהות כל העדים שיכולים ליצור את התשתית הראייתית הנדרשת נמצאת בידיעת ההגנה, ומבלי שאלה יעידו לא ניתן לטעון את הטענות העובדתיות ולבצע את הקישורים והמסקנות להם טוענת ההגנה.

מבלי למעט מן האמור, אציין כי גם אם תונח בפני התשתית הראייתית הנדרשת איני סבורה שיש בה כדי להצדיק את זימונו בשנית של עד המדינה שאינו מתגורר בישראל.

זאת, משום שעד המדינה נשאל ונתן תשובות לגבי כספים שהיו ברשותו, ציין כי היו לו כספים ומקורות הכנסה שאותם פירט בשנת 2010, לרבות מהימונים, ותיאר כי שמר חלק מהכסף בבנק וחלק אצלו. בנוסף, טען העד כי מסר בעת ההתקשרות בהסכם עד המדינה שיש ברשותו כספים, ולא התבקש לפרט מעבר לכך. עד המדינה גם פירט שהוציא כספים במזומן במאות אלפי דולרים, לכל הפחות סך של 70,000 ליש"ט מישראל בעת שהחליט לעבור לחיות בקפריסין (ע' 162 - 163).

קיומם של כספים במזומן במאות אלפי דולרים ברשות עד המדינה, הן בשנת 2010 והן במועדי חתימת הסכם עד המדינה ומועדים מאוחרים יותר, אינו נתון חדש ומפתיע, ועד המדינה נשאל על כך.

זאת ועוד, טענת ההגנה לאורך כל ההליך ולאורך כל עדות עד המדינה, היא שעד המדינה שלשל לכיסו את הכספים מההופעות, ו"הפיל" אותם בדיעבד על הנאשם כשביקש לנקום בו על פירוק השותפות העסקית והעליל על הנאשם עלילות שווא במסגרת הסכם עד המדינה.

היות שהסכום הנטען שהוחזק בתיק, אף אם יוכח, ואף אם יוכח הקשר שלו לעד המדינה, אינו תואם את סכום השמטת ההכנסות הנטען, והיות שאין מדובר בכסף שהתקבל אצל צד זה או אחר במכה אחת והוא ניתן לזיהוי אלא בסכום מצטבר על פני שנות פעילות רבות, הרי שהאפשרות להוכיח קשר בין ההכנסות מההופעות לבין הכסף שהיה בתיק מוקשית והחשיבות של בירור הנושא פחותה.

וידגש, אין בדחיית הבקשה כדי לפגוע בזכויות הנאשם ובהגנתו, משום שההגנה תהא רשאית בסיכומיה לטעון כי כספים אלה, ככל שאכן יוכחו כנדרש מבחינת סכומם והקשר שלהם לעד המדינה, מלמדים על כך שההכנסות מההופעות נותרו בידי עד המדינה, המאשימה מצידה תהא רשאית להדרש לעניין זה בסיכומיה שלה, וביהמ"ש יכריע במשמעות של נתון זה בהתחשב במכלול הראיות במסגרת הכרעת הדין.

בנוסף, לאחר שהוצהר על ידי ההגנה כי הנתונים לא היו בידיעתה, הרי שככל שיוכחו כדבעי, לא אזקוף לחובת ההגנה טענה שלא עימיתה את עד המדינה עם אותם נתונים קונקרטיים.

לאור המקובץ, לא מתקיימים התנאים הראייתיים והמהותיים לזימונו החוזר של עד המדינה, והבקשה נדחית. ההחלטה תשלח בפקס לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשע"ה, 16 יוני 2015, בהעדר הצדדים.